

KATLEENA KORTESUO

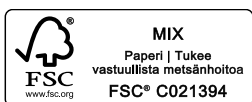
**KIINAN
AIIVOSOTA
LÄNTTÄ
VASTAAN**

DOCENDO

KATLEENA KORTESUO

**KIINAN
AIVOSOTA
LÄNTTÄ
VASTAAN**

DOCENDO



Ensimmäinen painos

© Katleena Kortesus ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Katse Design | Jarkko Lemetyinen

Kansikuvat: Adobe Stock ja Pixabay

Taitto: Keski-Suomen Sivu Oy

ISBN 978-952-850-858-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

SISÄLLYS

Alkusanat.....	9
1. Kiinan valtapyrkimykset ja sotadoktriini.....	12
Kiinan valtaapitävät	17
Kiina vs. Venäjä vs. Yhdysvallat.....	22
Kiinalla vuosisata, lännellä vaalikausi.....	24
Sodan ja rauhan raja on liukuva	26
Uusi sota on kuin juurikääpä	30
Kiinan lainsäädäntö – valtion puolella yksilöä vastaan	32
Tervetuloa Kiinaan!	38
Kiinan keinot sodassa.....	39
Miksi lohikäärme on hienovarainen mutta karhu mellastaa?	42
Riippuvuus on tehokas vipuvarsi.....	44
Mikä on tiedustelun ja vakoilun ero?	46
2. Kiina kahmaisee infraa ja taloutta.....	47
Vyö ja tie -ohjelma iski infraan.....	48
Ei hyökkäys vaan hivutus.....	56
Kiina – maailman suurin talousmahti	59
Talous on sota, ja sota on taloutta.....	63
Kiina on edelläkävijä uudessa teknologiassa.....	70
Onko arktinen alue itää vai länttä?	79

3.	<i>Soft power</i> – eihän pandoja vastaan voi taistella.....	84
	Kiina astui viihteen ja elokuvan maailmaan.....	87
	Urheilu on politrukkienväylä länsimaihin	89
	Haukat ja kyyhkyt	90
	Vaalityötä kiinalaisittain.....	92
	Kiina ja kansainväliset järjestöt.....	93
	Tarjolla tiedeyhteistyötä kivoin ehdoin.....	95
	Henkilötiedustelu ja vakoojamarkkinat.....	101
	”Haluan uskoa Kiinan hyvyyteen”	107
4.	Kybersota ja digitalisaation ilmaherruus	
	– viruksia ja vakoilua	112
	Datankeruu on uusi musta	113
	Sähkölaite on aina	
	potentiaalinen vakoiluväline	121
	Temu, Wish ja Aliexpress ovat	
	Kiinalle tiedustelua ja vakoilua	127
	Tiktok on vakoilun aatelia	131
	Valtio tietoverkkorikollisena	137
	Mitä jos Kiina ottaa lännen ostamia laitteita	
	hallintaansa etänä?	141
5.	Infovaikuttajalla on laaja tähtäin	145
	Ole nopea ja ankkuroi	148
	Kiinalainen media = Kiinan valtion media	149
	Valemedia ja valeprofiilit	151
	Osta itsellesi somestara tai mainoskasvo	152
	Taiwan on infosodan koekenttä	155
	Operaatio Suomessa: Miss Suomen	
	silmienvääntelykohu	157
	”Me hyvä, länsi paha”	163

6. Sunzi paljasti 2 500 vuotta sitten:	
tärkein sota käydään aivoista	165
Aivosota on tiedettä ja teknologiaa	167
Muista vilauttaa lihaksia aina välillä.....	173
Addiktioita ja algoritmeja	174
Kiinan kova koura.....	183
Lännen motivaatio- ja mielenterveysongelmat ovat Kiinan etu	192
Heikentyvä keskittymiskyk- ooh katso kissavideo!.....	195
Näin länsi radikalisoitiin.....	196
7. Miten puolustautua aivosodassa?	200
”Meidän pitää säilyttää yhteys Kiinaan”	201
Kansainväliset ratkaisut aivosodan torjumiseen	202
Kuinka Suomi puolustautuu.....	215
Yritysmaailma, ole varpaillasi!	222
Mitä yksilö voi tehdä aivosodalle?	225
8. Lopuksi.....	229
Lähteet.....	234

ALKUSANAT

Kirjoitin tämän kirjan varoitukseksi Suomelle ja muille länsimailla. Syynä on Kiinan aivosota.

Kun tein kirjaa, sain itsekin vakavan varoituksen eräältä asiantuntijalta. Minun ei kuulemma kannata matkustaa Kiinaan, sillä muuten voi käydä huonosti.

Tätä opusta ei ole ollut kiva kirjoittaa, eikä sitä myöskään ole kiva lukea. Aiheena ovat Kiinan kuninkuuslajit, kuten vakoilu, addiktioiden luominen, kybervaikuttaminen, lahjonta, edulliset yhteistyödiilit, pehmeä pandadiplomatia, datan massakeruu, kognitiivinen vaikuttaminen ja sosiogeeniset tartunnat eli vahingollisten käytösmallien levittäminen.

Kaikki tämä on aivosotaa, infosotaa ja kybersotaa, joilla voidaan murentaa yhteiskuntaa sisältäpäin. Ne ovat kuin home-sieniä, jotka istutetaan hirsitalon rakenteisiin. Talo pysyy kyllä pystyssä ja näyttää päällepäin ehjältä, mutta seinät ovat pelkkää pöperöä.

En suosittele tämän kirjan lukemista kenellekään sellaiselle, joka haluaa jatkaa sinisilmäistä ja luottavaista arkeaan, tiktokata, temuttaa ja hankkia halvan kiinalaisen robotti-imurin.

Lähdin opiskelemaan tiedustelua Jyväskylän yliopistoon syksyllä 2023. Tavoitteenani oli ymmärtää paremmin Venäjän päämääriä ja maailmanpolitiikan isoja kehityskulkuja. Halusin

päästä selville siitä, miten valtiollinen tiedustelutoiminta järjestetään puolin ja toisin, mitä sillä saadaan aikaan ja mitkä ovat sen tavoitteet.

Opintojen myötä kiinnostukseni siirtyi kuitenkin vähitellen Kiinaan. Kirjoitin tuosta muurien ja lohikäärmeiden maasta useamman tiedustelutuotteen – siis raportin tai katsauksen. Sain niistä sellaisia arvosanoja, jotka rohkaisivat jatkamaan. Seuraan toki yhä Venäjä-uutisia, mutta näen Kiinan vakavampana uhkana lännelle.

Lopulta totesin, että aihe vaatii oman kirjansa. Tarkoitukseni on antaa kirkas ja kiihkoton kuva Kiinan toimintatavoista ja niiden seurauksista. Toivottavasti olen onnistunut tavoitteessani.

Kirjan lähteinä olen käyttänyt roppakaupalla tutkimuksia, uutisia, ajatuspajojen raportteja ja Kiinan valtiollisia dokumentteja. Lisäksi haastattelin Kiina-tutkijoita ja -asiantuntijoita. Jossain vaiheessa lähteitä oli kertynyt reilut 400, mutta sitten lopetin laskemisen. Pyydän anteeksi Suomen luonnolta sitä puumäärää, joka on jouduttu kaatamaan ylipitkän lähdeluettelon takia.

Lämpimät kiitokseni osoitan apurahojen myöntäjille eli WSOY:n kirjallisuussäätiölle ja Suomen tietokirjailijoille. Heidän ansiostaan tämä kirja oli mahdollista tehdä.

Isot kiitokset myös haastattelemilleni tutkijoille, joilta sain arvokkaita tietoja ja näkemyksiä. Lapin yliopiston professori Matti Nojonen, Turun yliopiston professori Lauri Paltemaa, Ulkopoliittisen instituutin vanhempi tutkija Elina Sinkkonen sekä useat nimettömänä pysyttelevät asiantuntijat antoivat minulle auliisti aikaansa. Lisäksi haluan osoittaa erityiskiitokset *Helsingin Sanomien* Kiinan-kirjeenvaihtajalle Matilda Jokiselle, jonka artikkelit olivat aarreaitta. Samoin kiitän Super-Siiri

Pietilää, joka kahlasi käsikirjoituksen läpi ja esitti tärkeitä huomioita.

Kirjan teossa olen käyttänyt tekoälyä vain joidenkin lähteiden etsimisessä ja kääntämisessä. Sen sijaan analyysi- ja kirjoitustyö sekä lähteiden arviointi ja vertailu ovat omaa kädenjälkeäni.

Hämeenlinnassa kesäkuussa 2026

Katleena

1. KIINAN VALTAPYRKIMYKSET JA SOTADOKTRIINI

Jotta voi ymmärtää Kiinan tavoitteita, täytyy ymmärtää sen historiaa. Kiina nimittäin haluaa palauttaa valta-asemansa, jonka se katsoo itselleen oikeutetusti kuuluvan.

Historiassa on ainakin kaksi merkittävää ajanjaksoa, jolloin Kiina on ollut sivistyksen keskus ja taloudellinen maailmanmahti. Nyt se haluaa palata tälle oikealle ja alkuperäiselle uralle kolmannen kerran.

Kiina oli koko maailman johtava alue tuhannen vuoden ajan noin vuodesta 400 aina 1300-luvun alkuun asti. Tutkija Angus Maddisonin mukaan tuona aikana Kiinan bruttokansantuote oli suurempi kuin koko Länsi-Euroopan. Kiina kukoisti Qin-dynastiasta Jin-dynastiaan, kunnes mongolit nousivat valtaan. Samaan aikaan lännessä varhaisrenessanssin tuoma kehitys ja tiedeinnostus ajoivat hetkeksi Kiinan ohi.

Kiina nousi maailman mahtavimmaksi valtioksi jälleen 1600–1800-luvuilla. Vallassa oli Qing-dynastia, jonka aikana Kiina kasvoi sekä alueellisesti että väestöllisesti. *Historia*-lehden mukaan Kiinassa asui tuolloin yli 300 miljoonaa asukasta, eli

paljon enemmän kuin Euroopassa yhteensä. Mika Hentunen ja Kristiina Helenius kertovat kirjassaan *Kiinan maailma*, että Kiinan bruttokansantuote oli tuolloin lähes kolmasosan koko maailman taloudesta. Kiina tuotti lännen markkinoille silkkiä, tekstiilejä, arvoesineitä ja käsitöitä. Se oli johtava itämainen valtio, jolta Eurooppa poimi estetiikka- ja kulttuurivaikutteita.

Qing-dynastia kuitenkin romahti 1800–1900-lukujen vaihteen sotiin, kapinoihin, rauhattomuuksiin ja lännen maahan-tuomaan halpaan oopiumiin. Samanlaista häväistyksen vuosi-sataa Kiina ei enää koskaan halua kokea.

Aikakausi kesti 110 vuotta, ja sinä aikana Kiina alistettiin kansainvälisiin sopimuksiin muiden ehdoilla. Se hävisi sotia ja menetti useita maa-alueitaan: Tiibetin, Hongkongin, Macaon, Mantšurian, Taiwanin, Korean, Nepalin, Burman sekä ”Indo-kiinan” eli Kambodžan, Laosin, Länsi-Malesian, Singaporen, Thaimaan ja Vietnamin. Mika Hentusen ja Kristiina Heleniuksen mukaan Taiwanin menetys esti Kiinalta helpon pääsyn Tyynellemerelle.

Tästä kaikesta Kiina syyttää yhä länttä – eikä täysin turhaan. Historian valossa on ymmärrettävää, että Kiina kokee lännen vaarallisena vihollisena, jota täytyy heikentää kaikin keinoin. Kiinan näkökulmasta länsi on parempi alisteisena kauppakumppanina kuin ylivoimaisena kulttuuri- ja talousvaikuttajana.

Kiina ei pidä länttä kovinkaan luotettavana toimijana, sillä sen kanssa on sodittu useita kertoja ja koettu kirveleviä tapioita. Kiinalainen ei unohda esivanhempiensa kokemaa häpeää ja nöyryytystä – ellei valtio käske häntä unohtamaan.

Historiassa on kyllä tapahtumia, jotka on porukalla painettu unohduksiin. Kiina ei mielellään muistele yksinvaltiias Mao

Zedongin hallintokautta 1949–1976, jolloin kymmeniä miljoonia ihmisiä kuoli nälkään, orjatyöhön, väkivaltaan ja teloituksiin.

Puhemies Mao luotti marxismiin, keskusjohtoisuuteen ja osamattomiin viisivuotissuunnitelmiin.

Yksi Maon surkeista pohjakosketuksista oli vuosien 1958–1962 ”suuri harppaus”, jonka piti nostaa Kiina johtavaksi teollisuusmaaksi ja merkittäväksi teräksen valmistajaksi. Tuolloin maaseudun viljelijäperheet pakotettiin siirtymään kommuuneihin, koska heidän haluttiin työskentelevän teräksen tuotannossa. Ruokailu tapahtui keskusjohtoisesti yhteiskeittioissa. Kaikki kansalaisten omat aterimet, maataloustyökalut ja kattilat sulatettiin teräsmasuuneissa, mutta tuloksena oli vain huonolaatuista raakarautaa.

Myös ruokasadot romahtivat, koska maanviljelykseen määrättiin liian vähän väkeä. Maon mielestä terästuotanto oli tärkeämpi työvoiman käyttökohde. Sadot olivat surkean pieniä, ja niistäkin vietiin valtaosa isoihin kaupunkeihin. Maaseudun väestöä kuoli nälkään, ja syntyvyys romahti. Kiinan väkiluku alkoi laskea. Virkamiehet suurentelivat esimiehilleen teräksen tuotantolukuja, joiden perusteella kommuuneja verotettiin. Niinpä kommuunit menettivät verotukseen ruokaa ja rahaa. Kun hallinto ei löytänyt maaseudulta luvattua ruokasatoa, se keksi, että viljelijät varmaankin piilottelivat ruokaa jossain. Ihmisiä teloitettiin kapinoinnista ja ruoan kätkemisestä.

Suuri harppaus oli suuri harppaus lähinnä hautaan. Noin 20–60 miljoonan ihmisen arvioidaan kuolleen, mutta kukaan ei tiedä todellista lukua.

Seuraava Maon neronleimaus oli kulttuurivallankumous vuosina 1966–1969. Tuolloin hän halusi puhdistaa hallinnon

ja virkamieskoneiston vastustajistaan. Mao yllytti opiskelijat puolelleen, ja niin alkoi vuosia kestänyt teloitusten, pakkotyön ja kidutusten aikakausi. Mao ja opiskelijat olivat ”hyviä vallankumouksellisia”, joten he halusivat metsästä ”pahoja vastavallankumouksellisia”. Kidutuksen syyksi riittivät esimerkiksi silmälasit, koska niiden avulla joku oli ehkä lukenut Maon aikakautta edeltäneitä taantumuksellisia tekstejä.

Opiskelijat muodostivat punakaarteja, ja Mao yllytti niitä hyökkäämään korkeakoulujen opettajien ja rehtoreiden kimppuun. Koko Kiinan oppihistoria oli Maon mukaan täynnä vääryyttä, koska se ei noudattanut kommunismin edistyksellisiä ajatuksia. Tuhansia historiallisia kulttuurikohteita hävitettiin, mukaan luettuna filosofi Kungfutsen 2 500 vuotta vanha koti. Opiskelijat kiduttivat jopa omia vanhempiaan, koska nämä olivat taantumuksellisia. Kulttuurivallankumouksessa kuoli noin miljoona kiinalaista ja saman verran vammautui.

Kaikkien näiden Maon tappavien ideoiden takia Kiina taantui 1960–1970-luvuilla kehitysmaaksi. Nyky-Kiina ei tietenkään tunnusta Maon hirveyksiä. Virallisen viestinnän mukaan ”Mao oli 70-prosenttisesti oikeassa”, ja hän teki loppukautenaan ”joitain virheitä”.

Kiinan historiassa on silti myös kukoistuskausia, joiden menestykselle on syytä nostaa hattua. Kiina on ihmiskunnan vanhimpia yhtäjaksoisia sivilisaatioita. Siellä on keksitty muun muassa ruuti, paperi, seteliraha, raudan takominen, kirjapaino, kompassi ja mekaaninen kello. Kiinalla on upea kulttuurihistoria, eikä ihmiskunta olisi sama ilman Kiinaa.

Monituhattvuotisen historiansa vuoksi Kiina ansaitsee omasta mielestään paikan maailman keskipisteenä ja ikuisena

valtiona, jota muut kunnioittavat. Kiinan nykyjohto on lausunut ääneen tavoitteensa vuodelle 2049, koska tuolloin Kiinan kansantasavalta täyttää sata vuotta. Tätä suunnitelmien kokonaisuutta kutsutaan *kansalliseksi virkoamiseksi*. Lohikäärmeiden maa aikoo nousta takaisin ansaitsemalleen paikalle.

Yksi tavoitteista on palauttaa Taiwan Kiinan yhteyteen, joko sodan tai rauhan keinoin. Kiinaa sapettaa liian itsenäinen hallintoalue, joka on länsimaiden silmissä ja käytännössäkin oma valtionsa. Taiwan on se viimeinen saareke, joka ei taipunut kommunismin alle vuonna 1949. Se on yhä piikki Kiinan lihassa, ja asia pitää saada korjattua ennen satavuotisjuhlaa.

Taiwanin saari ei ole mikään pikkupläntti. Se on kooltaan noin 36 000 neliökilometriä eli samaa luokkaa kuin Pirkanmaan, Uudenmaan ja Varsinais-Suomen maakunnat yhteensä. Se hallitsee maailman puolijohdeteollisuutta ja estää Kiinalta vapaan pääsyn Tyynellemerelle. Niinpä saari pitää saada takaisin.

Toinen tavoite vuodelle 2049 on olla tieteellisesti ja teknologisesti johtava suurvalta, kertoo Turun yliopiston Itä-Aasian tutkimus- ja koulutuskeskuksen professori Lauri Paltemaa työhuoneessaan huhtikuussa 2026.

Paltemaa puhuu myös Kiinan kolmannelta tavoitteesta:

– Armeija, joka pystyy voittamaan sotia. Ei siis pelkästään puolustamaan äidinmaata vaan voittamaan sotia. Kiinan tavoite on olla sotilaallinen suurvalta, mukaan luettuna avaruus, Paltemaa listaa.

Neljäs tavoite liittyy talouteen ja kansalaisiin. Paltemaa korostaa, että tätä ei ole sanottu ääneen, mutta mitä ilmeisimmin Kiinan päämääränä on olla suurin kansantalous maailmassa. Tähän liittyy myös tavoite oman kansan korkeasta koulutuksesta, sivistyksestä ja vauraudesta.

Tätä kaikkea ei kuitenkaan pystytetä demokratian tai vapaan markkinatalouden varaan.

– Kiina pyrkii rakentamaan kapitalistiselle markkinataloudelle perustuvan sosialismin, Paltemaa kertoo.

Tämä näkyy holhoavassa hallintomallissa, jossa puolue tietää, mikä on hyväksi kansalle. Paltemaa kuvailee Kiinan olevan paternalistinen sensuuri- ja propagandavaltio.

– Tätä mallia sitten levitetään Tiktokissa ja muussa mediassa, hän muistuttaa.

Tässä luvussa puran auki Kiinan valtarakenteita, sen sota-doktriinia sekä sodan ja rauhan käsitteitä. Esittelen samalla myös kirjan rakenteen.

Kiinan valtaapitävät

Kiinassa on yksipuoluejärjestelmä. Käytännössä on lähes mahdotonta määritellä valtion ja kommunistisen puolueen rajaa, sillä valtion tärkeimmille paikoille päästäkseen pitää olla puolueen jäsenkirja tai puolueen hyväksyntä.

Vaikka jäsenkirja olisikin plakkarissa, ei eteneminen puolueorganisaatiossa olisi siltikään helppoa. Kun on päässyt puolueen sisälle ensimmäisiin vastuutehtäviin, alkaa verinen valtakamppailu. Jokainen haluaa edetä ja hoitaa vastustajat pois alta. Pienikin epäonnistuminen tai tekaistu syyte aiheuttaa luottamuspulan, jolloin ura jäätyy pitkäksi aikaa.

Jos mokaat, kuten Kiinan entinen ulkoministeri Qin Gang teki kesäkuussa 2023, katoat lopullisesti. Qin oli urhea Kiinan puolustaja, mutta hän reagoi liian hitaasti presidentti Joe

Bidenin kammottavaan väitteeseen siitä, että Xi Jinping olisi muka diktaattori. Mika Hentunen ja Kristiina Helenius kertovat kirjassaan, että Kiinan ulkoministeriö lähetti asiasta nootin Washingtoniin vasta tapahtumaa seuranneena päivänä, vaikka ulkoministerin olisi tietenkin pitänyt ärähtää välittömästi.

Qinin katoamisesta ei kestänyt kuin kuukausi, kun myös puolustusministeri Li Shangfu häipyi julkisuudesta. Sekä Qin että Li oli asetettu kotiaarestiin. Heitä epäiltiin korruptiosta, joten ensin alta lähti virka ja sitten kommunistisen puolueen jäsenyys.

Puolueen jäsenen pitää tietää tarkkaan, kenen kanssa liittoutua, keneen luottaa ja keille tehdä palveluksia. Puolueessa on erilaisia ryhmittymiä, jotka pyrkivät johtavaan asemaan. Lopputuloksen ennustaminen on vaikeaa, ja siksi osa jäsenistä yrittää tasapainoilla ryhmien välillä. Jokainen haluaa voittajan kärryyn, mutta jos tilanne on tasainen, voi olla fiksua pysytellä puolueettomana.

Kaikki tämä kamppailu käydään piilossa julkisuudelta, sillä puolue esittää ulospäin yhtenäistä. Harvoin kiistoja päätyy mediaan, mutta aina silloin tällöin joku virkamies siirretään Pekingistä etäiseen maakuntaan ja joku jää ennenaikaisesti pois töistä. Kiinassa harvoin kukaan putoaa ikkunasta tai juo pilaantunutta teetä – kuten Venäjällä on tapana – vaan nyky-Kiinassa ihmiset vain siirretään syrjempään tai saatetaan kohteliaasti pois.

Tutkijat ja asiantuntijat Ari-Joonas Pitkänen, Matti Puranen, Mika-Matti Taskinen ja Niko Vartiainen muistuttavat kirjassaan *Kiina Xi Jinpingin aikakaudella*, että Kiinan järjestelmän leninistinen perusluonne johtaa helposti yksinvaltaan. Ovelimmat eivät joudu vastuuseen teoistaan, ja kaikki pyrkivät voittajan kyytiin, joten valta keskittyy askel kerrallaan yhdelle ihmiselle.

Kiinan nykyinen presidentti Xi Jinping syntyi vuonna 1953. Hän ei päässyt heti nuorena puolueen jäseneksi, koska hänen isänsä Xi Zhongxun oli ollut Maon epäsuosiossa. Lopulta Xi Jinpingin jäsenhakemus kuitenkin hyväksyttiin, ja hänen uransa alkoi. Kirjailija Michael Sheridanin mukaan Xin ura alkoi 1970–1980-lukujen vaihteessa puolueen sisäisillä sihteerin pes-teillä. Niistä hän jatkoi Hebein maakunnan paikallisen puoluekomitean varajohtajaksi ja vuonna 1985 Xiamenin kaupungin varapormestariksi.

Xi alkoi kasvattaa rooliaan 2000-luvulla. Sheridanin mukaan Xi nousi vuonna 2002 Zhejiangin maakunnan puoluejohtoon ja vuonna 2007 Shanghain puoluejohtajaksi. Seuraavana vuonna hänestä tuli jo maan varapresidentti. Xi nappasi itselleen kommunistisen puolueen johtajuuden vuonna 2012 ja presidenttiyden vuonna 2013. Samana vuonna hän nousi myös Kiinan kansanarmeijan PLA:n johtoon.

Lännessä luultiin hetken ajan, että Xi Jinpingin valtakausi voisi luoda Kiinaan demokratian, hieman kuten aikanaan Mihail Gorbatšov yritti tehdä Venäjällä. Tämä on kuitenkin epäonnistunut vertaus, sillä Gorbatšovin ja hänen seuraajansa Boris Jeltsinin demokratiavisio ajoi seinään. Esteenä olivat Venäjän korruptio, takapajuisuus ja oligarkia. Xi Jinping on sanonut ääneen, että Gorbatšovista ei missään nimessä pidä ottaa mallia.

Jotkut ovat epäilleet, että Xi Jinping haluaa vain valtaa tai omaisuutta. Sekään ei silti tunnu pätevältä selitykseltä, koska Xillä ei tiettävästi ole huviloita ja luksusjahteja pitkin maailmaa, toisin kuin Vladimir Putinilla. Lisäksi Xi näyttää olevan varsin immuuni erilaisille lähestymisyrityksille, joista olisi hyötyä hänelle muttei Kiinalle. Xi pyrkii tekemään kaiken Kiinan ehdoilla.

Todennäköisempi tulkinta Xin tavoitteille on hänen absoluuttinen velvollisuudentuntonsa kommunistista puoluetta ja Kiinan kansaa kohtaan. Hän uskoo tietävänsä, mikä on ikuiselle kansalle parasta, ja siihen päästään sensuurilla, puoluekurilla, keskitysleireillä ja kansalaisten valvonnalla.

Kiinan kommunistinen puolue eli KKP henkilöityy Xihin kuten Maoon aikanaan, mutta Xin henkilökultti on vähemmän väkivaltainen. Xi tietää tarkkaan, millaista oli Maon aikakauden orjuuttaminen, joka syöksi Kiinan kehityksmaaksi. Tätä Xi haluaa välttää. Hän on vallanhimoinen, muttei itsensä vuoksi vaan monituhatuotisen Kiinan vuoksi. Kiinan pitää nousta maailman keskiöön, eikä se saa ryhtyä murhaamaan omia kansalaisiaan miljoonittain. (Sen sijaan muutama tuhat ihmishenkeä voidaan kyllä menettää kauniin päämäärän takia.)

Periaatteessa presidentillä piti olla korkeintaan kaksi viisivuotista toimikautta, eli Xin oli tarkoitus luopua pestistään vuonna 2022. Onneksi Kiinassa kuitenkin joustetaan ikävistä rajoitteista, kun tarvetta on. Ylen mukaan Xi Jinping oli itse aikanaan päättämässä, että presidentin toimikaudet rajataan kahteen, mutta se ei tahtia haitannut. Niinpä Xi jatkoi vuonna 2022 kolmannelle kaudelle.

Tutkija Neil Thomas kertoo, että voimassa oli myös kirjoittamaton sääntö ikärajoista. Periaatteessa puolueen johdosta piti siirtyä eläkkeelle 68-vuotiaana, mutta sekään ei koskenut Xitä. Hän oli 69-vuotias vuonna 2022, kun hän jatkoi presidenttiyttään Putinin tapaan.

South China Morning Post kuvailee artikkelissaan, että Kiinan hallintojärjestelmä on täysin läpinäkymätön. Puoluetta

KIINA VALTAA AIVOMME BITTI KERRALLAAN

Kiina on kognitiivisen sodankäynnin mestari, jolla on tuhansien vuosien kokemus vaikuttamisesta, vakoilusta ja valehtelusta. Nyt 2000-luvulla sillä on meneillään aivosota länttä vastaan.

Tätä sotaa ei ole julistettu missään, mutta sen seuraukset näkyvät kaikkialla. Kiinalaiset sähköautot vakoilevat ihmisiä ja infraa. Kiinan halpatuonti heikentää läntistä teollisuutta. Vakoilijat levittäytyvät tieteeseen, teollisuuteen ja diplomatiaan. Tiktokilla tuhotaan keskittymiskyky ja itsetunto.

Sidoksemme Kiinaan on hämmäntävän laaja. Teollisuus on riippuvainen Kiinan akkuteknologiasta, valtionjohto on riippuvainen Xi Jinpingin suopeudesta, tiede on riippuvainen Kiinan huippututkimuksesta ja kuluttaja on riippuvainen Temu-tarjouksista.

Kiinan tarjoama yhteistyö on kuin Troijan hevonen. Se on ihanaa, koukuttavaa, lumoaavaa ja helppoa. Mutta Troijan hevonen ei ole koskaan aito lahja, vaan se on pahansuopa ansa.



FM KATLEENA KORTESUO on tietokirjailija ja kouluttaja, joka on erikoistunut kriisiviestintään, informaatiovaikuttamiseen ja kognitiiviseen sodankäyntiin. Kortesuo opiskelee paraikaa kolmatta korkeakoulututkintoaan Jyväskylän yliopistossa, pääaineenaan tiedustelu.



9 789528 508588

KL 32.5
ISBN 978-952-850-858-8

DOCENDO
www.docendo.fi

Kirjailijakuva: Jarno Lindholm
Kansi: Jarkko Lemetyinen